
U C H W A Ł A

SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 10 marca 1994 r.

**w sprawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji,
Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej
i Służby Więziennej oraz ich rodzin.**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 lutego 1994 r. ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

(—)

Adam STRUZIŁ

U C H W A Ł A

SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 10 marca 1994 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych
o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami
psychotropowymi, sporządzonej w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 roku**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 lutego 1994 r. ustawy o ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, sporządzonej w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 roku, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

(—)

Adam STRUZIŁ

U C H W A Ł A

SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 10 marca 1994 r.

w sprawie wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa

Art. 1.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1989 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, wybiera senatorów:

- ROMANA KARASIA,
- GRZEGORZA KURCZUKA,

do składu Krajowej Rady Sądownictwa.

Art. 2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

MARSZAŁEK SENATU

(—)

Adam STRUZIŁ

U C H W A Ł A

SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 10 marca 1994 r.

w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu senatora

Art.1

Na podstawie art.19 ust.1 pkt 5 i ust.2 ustawy z dnia 10 maja 1991 r. – Ordynacja wyborcza do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 72, poz. 319), Senat stwierdza wygaśnięcie mandatu senatora Romualda Jankowskiego wskutek jego śmierci.

Art.2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

MARSZAŁEK SENATU

(—)

Adam STRUZIŁ

U C H W A Ł A

SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 10 marca 1994 r.

**w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy
o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych
i okresu powojennego**

Na podstawie art.15 ust.1 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r. o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej oraz o samorządzie terytorialnym Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego.

Jednocześnie upoważnia senatora Jana Antonowicza do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

(—)

Adam STRUZIŁ

U S T A W A

z dnia

**o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach
będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego**

Art. 1.

W ustawie z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz.U. Nr 17, poz. 75, Nr 104, poz. 450, z 1992 r. Nr 21, poz. 85 oraz z 1993 r. Nr 29, poz. 133, Nr 129, poz. 602, i Nr 134, poz. 645) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
"3. Przepisy ustawy stosuje się także do osób, które wykonywały przymusowe prace w kopalniach, kamieniołomach, zakładach pozyskiwania i wzbogacania rud uranowych i w innych zakładach podczas odbywania tzw. "zastępczej służby wojskowej" w batalionach pracy i batalionach budowlanych w latach 1949–1956.";
- 2) w art. 9 w ust. 1 po wyrazach "4 ust. 1" dodaje się wyrazy "i 3";
- 3) w art. 12 w ust. 2 w pkt 1 oraz w ust. 3 i 4 wyrazy "art. 4 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 lit. a oraz pkt 4" zastępuje się wyrazami "art. 4 ust. 1 pkt 1, 2, 3 lit. a i pkt 4 oraz ust. 3".

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 października 1994 r.

UZASADNIENIE

W latach 1949–1959 funkcjonował w Polsce represyjny system wojskowych batalionów pracy, skierowanych przymusowo do pracy w kopalniach, kamieniołomach, zakładach pozyskiwania i wzbogacania rud uranowych.

Do batalionów tych, mocą ściśle tajnych rozkazów i decyzji wcielano tzw. wówczas "element klasowo obcy i politycznie obciążony". Wśród kilkudziesięciu tysięcy skazanych na przymusową pracę znaleźli się, w pierwszej kolejności, najmłodszy powstańcy warszawscy, członkowie AK, BCh, NSZ, WIN, synowie sybiraków, żołnierze formacji wojskowych na Zachodzie. Trafiali do kopalń ludzie ze środowiska "przedwrześniowego reżimu", właściciele majątków, sklepów i przedsiębiorstw, ofiary politycznych procesów po odbyciu wyroków, alumni seminariów katolickich, osoby związane z Kościołem i katolickim duchowieństwem, bądź z innymi związkami wyznaniowymi. Do służby w tych batalionach kierowano wielu uczniów i studentów, nauczycieli, ludzi kultury. Po pewnym czasie główny trzon batalionów stanowili chłopcy – przeciwnicy kolektywizacji. System ten obejmował również żołnierzy tzw. batalionów budowlanych, do których – według tej samej zasady – kierowano obywateli drugiej kategorii, a pracowali oni głównie w przemyśle ciężkim.

Potwierdzeniem jest m.in. ujawniony, ściśle tajny rozkaz ówczesnego Ministra Obrony Narodowej Rokossowskiego nr 008/51. O tym samym mówią ściśle tajne instrukcje, zarządzenia i rozkazy Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego, Informacji Wojskowej, Ministerstwa Obrony Narodowej.

Bataliony pracy i bataliony budowlane zostały utworzone w miesiącu wrześniu 1949 r. (były poprzedzone wiosennym poborem w 1949 r. w ramach Powszechnej Organizacji "Służba Polsce") i funkcjonowały przez 11 lat. Zostały zlikwidowane w 1959 roku, po podpisaniu przez Polskę międzynarodowych konwencji o zakazie pracy przymusowej.

Istotą projektu ustawy jest uznanie, iż kierowanie żołnierzy do pracy przymusowej w ramach tzw. "zastępczej służby wojskowej" było formą represji wobec obywateli na tle politycznym, łamaniem Konstytucji i norm prawa międzynarodowego.

Nie dotyczy to osób, które na podstawie uchwały Prezydium Rządu nr 496/56 z sierpnia 1956 r. dobrowolnie podejmowały pracę w kopalniach w zastępstwie służby wojskowej, a następnie przenoszone były do rezerwy bez odbycia służby wojskowej.

W latach 1949–1959 przez bataliony pracy przeszło około 96 tys. żołnierzy – górników, 2755 żołnierzy pracujących w latach 1950–1951 przy wydobywaniu i uzdatnianiu rud uranowych, około 20 tys. żołnierzy batalionów pracujących w przemyśle ciężkim. Łącznie około 120 tys. osób. Z liczby tej nie mniej niż 586 straciło życie w czasie służby i pracy, około 11 tys. uległo różnym wypadkom przy pracy. Osobom tym bądź odmówiono prawa do renty inwalidy wojskowego, bądź po zwolnieniu ze służby prawo to cofano.

Ponad 1/3 stanu liczbowego batalionów pracy i batalionów budowlanych odeszła już ostatecznie. Pewna ich liczba, nieokreślona dokładnie, lecz znaczna, przebywa stale poza granicami kraju. Około 60 % żyjących jest rencistami z uwagi na urazy i kontuzje oraz choroby przebyte w czasie niewolniczej pracy.

Ponad połowa z żyjących korzysta z dobrodziejstwa ustawy o kombatantach z tytułu działalności konspiracyjnej, uczestnictwa w Powstaniu Warszawskim, służby wojskowej w polskich i alianckich formacjach wojskowych, jako młodzi (młodociani) więźniowie polityczni. Zatem po uchwaleniu wniesionych poprawek do ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r., z dodatku do emerytury dla represjonowanych skorzystałoby łącznie około 28–30 tysięcy osób, a ciężar zostałby rozłożony na 4 lata.

W 1994 roku – w pierwszym roku obowiązywania ustawy – skorzystałoby ich połowa tj. około 14–15 tys. osób z roczników 1928–1934. W latach 1995–1997 uprawnienia te uzyskiwałyby kolejne roczniki – po około 5 tys. osób rocznie. Jednak, z uwagi na ubytki naturalne, ogólna liczba korzystających z uprawnień nie będzie przekraczała w tych latach 15 tys. osób represjonowanych na rozkaz, a po 1997 roku, z oczywistych względów, występować będzie tendencja malejąca.

Niniejszy projekt ustawy jest identyczny w treści i rozwiązaniach z przedłożoną Sejmowi przez Senat RP II kadencji w dniu 15 stycznia 1993 r., inicjatywą ustawodawczą, która otrzymała poparcie Związku Represjonowanych Żołnierzy Górników.

Sejm inicjatywy tej jednak nie zdążył rozpatrzyć.

Środki pieniężne przeznaczone na sfinansowanie niniejszej ustawy są zagwarantowane w ustawie budżetowej na 1994 r. w części dotyczącej Urzędu d/s Kombatantów.